

Faun

I

Piros leveleit a nyárfa
Hullatja már. És kék az ég.
Vadlúdrajok rikoltozása,
S felhőbe pólyált messzeség.
De ott, hol álmos kék vizével
Ringja körül a bokrokat
A folyó, félős-lassú kézzel
Ki hajtja szét az ágakat?
A láthatár karéján zöldes
Szemei úgy merengenek,
Mintha egy elhagyott szerelmes
Bámulna zord mélységeket.

II

Az égen csillag fénye gyúl,
S az áfonyabokor sötétlő
Bogyófüzére szétgurul...
S az erdő szélére kilép ő,
És sipját fúvogatja halkán,
Könnyű lábakkal lépeget
A meg-megcsörrenő avarban,
S az őszi, bíborszín vizek
Szétáradnak szelid folyamban...
Magával sodorja a szél
Bús füttyeit az alkonyatba,
És csapzott szőréhez tapadva
Megzörren egy száraz levél.

BAKA ISTVÁN fordítása